

Konvencija br.14 - O nedeljnom odmoru u industrijskim preduzećima

OPŠTA SKUPŠTINA Međunarodne organizacije rada koju je u Ženevi sazvalo Upravno veće Međunarodne kancelarije rada, sastavši se na svom trećem zasjedanju 25. oktobra 1921., i

odlučivši prihvatiti određene predloge u vezi s danom nedeljnog odmora za zaposlene u industriji, uvrštene u 7. tačku dnevnog reda zasjedanja, te

odlučivši tim predlozima dati formu međunarodne konvencije;

usvaja sledeću konvenciju pod nazivom Konvencija o nedeljnom odmoru (industrija) iz 1921. na ratifikaciju članicama Međunarodne organizacije rada u skladu s odredbama Statuta Međunarodne organizacije rada:

Članak 1.

1. U smislu ove Konvencije izraz »industrijsko preduzeće« uključuje:

(a) rudnike, kamenolome i ostala preduzeća za vađenje minerala iz zemlje;

(b) industrije u kojima se proizvodi izrađuju, menjaju, čiste, popravljaju, ukrašavaju, dovršavaju, prilagođavaju za prodaju, lome ili uništavaju, ili u kojima se materijali prerađuju, uključujući preduzeća koja se bave brodogradnjom ili proizvodnjom, preradom ili prenosom električne energije ili pogonske snage bilo koje druge vrste;

(c) izgradnju, obnovu, održavanje, popravljanje, menjanje ili rušenje svih zgrada i građevina, željezničke pruge, tramvajske pruge, luke, doka, nasipa, kanala, unutrašnjeg vodenog puta, puteva, tunela, mosta, vijadukta, kanalizacije, odvodnog kanala, zdenca, telegrafске ili telefonske instalacije, električne instalacije, plinare, vodovoda, ili druge građevinske radove, kao i pripremu ili polaganje temelja za bilo koji takav rad ili objekat;

(d) prevoz putnika ili robe putem, železnicom ili unutrašnjim vodenim putem, uključujući rukovanje robom na dokovima, pristaništima, obalama ili skladištima, ali izuzimajući ručno prenošenje;

2. Ova definicija podleže posebnim nacionalnim izuzecima, sadržanim u Washingtonskoj konvenciji kojom se ograničava radno vrijeme u industrijskim preduzećima na osam sati dnevno i četrdeset i osam sati nedeljno, u onoj meri u kojoj se takvi izuzeci mogu primeniti na ovu Konvenciju.

3. Ako je potrebno svaka članica može, uz prethodno navedeni popis, odrediti razgraničenje industrije od trgovine i poljoprivrede.

Članak 2.

1. Svo osoblje zaposleno u bilo kom industrijskom preduzeću, javnom ili privatnom, ili u bilo kojoj njegovoj filijali ima pravo na odmor od najmanje dvadeset i četiri uzastopna sata u svakom razdoblju od sedam dana, osim ako nije drukčije predviđeno ovom Konvencijom.
2. Ovaj odmor se, kad god je to moguće, mora istovremeno dopustiti svom osoblju svakog preduzeća.
3. On se, kad god je to moguće, mora odrediti na način da se podudara s danima koji su već utvrđeni tradicijom ili običajima zemlje ili kraja.

Članak 3.

Svaka članica može izuzeti od primene odredbi članka 2. osobe zaposlene u industrijskim preduzećima u kojima su zaposleni samo članovi iste porodice.

Članak 4.

1. Svaka članica može dopustiti potpune ili delimične izuzetke (uključujući privremene odgode korišćenja ili skraćenja odmora) od primene odredbi članka 2., uz uslov da vodi naročito računa o svim opravdanim humanitarnim i ekonomskim razlozima i nakon savetovanja s odgovornim udruženjima poslodavaca i radnika, gde one postoje.
2. Takvo savetovanje neće biti potrebno za izuzetke već predviđene postojećim zakonodavstvom.

Članak 5.

Svaka članica mora, koliko je to moguće, osigurati zamenska razdoblja odmora za privremenu odgodu korišćenja i skraćenje odmora dopušteno na temelju članka 4., osim u slučajevima kada su sporazumima ili običajima takva razdoblja već predviđena.

Članak 6.

1. Svaka članica će sastaviti popis izuzetaka odobrenih na temelju članaka 3. i 4. ove Konvencije i dostaviti ga Međunarodnoj kancelariji rada, a nakon toga svake druge godine sve promene tog popisa koje su napravljene.
2. Međunarodna kancelarija rada o tom pitanju će podneti izveštaje Opštoj skupštini Međunarodne organizacije rada.

Članak 7.

Kako bi olakšao primenu odredbi ove Konvencije, svaki poslodavac, direktor ili rukovodilac ima obavezu:

(a) ako je nedeljni odmor određen kolektivno za svo osoblje, objaviti dane i sate kolektivnog odmora obaveštenjima uočljivo postavljenim u preduzeću ili na drugom pogodnom mestu, ili na bilo koji drugi način koji odobri vlada;

(b) ako odmor nije dopušten kolektivno svom osoblju, objaviti raspored službe, sačinjen u skladu s postupkom odobrenim zakonodavstvom te zemlje ili propisom nadležne vlasti, onih radnika ili zaposlenih na koje se primenjuje posebna organizacija odmora, te navesti kako su odmori organizovani.

Članak 8.

Formalne ratifikacije ove Konvencije, pod uslovima utvrđenim Statutom Međunarodne organizacije rada, saopstavaju se generalnom direktoru Međunarodne kancelarije rada radi registracije.

Članak 9.

1. Ova Konvencija stupa na snagu od datuma kada kod generalnog direktora budu registrovane ratifikacije dve članice Međunarodne organizacije rada.
2. Konvencija obavezuje samo one članice čije su ratifikacije registrovane u Međunarodnoj kancelariji rada.
3. Nakon toga, ova Konvencija stupa na snagu za svaku članicu od datuma kada njena ratifikacija bude registrovana u Međunarodnoj kancelariji rada.

Članak 10.

Čim ratifikacije dve članice Međunarodne organizacije rada budu registrovane u Međunarodnoj kancelariji rada, generalni direktor Međunarodne kancelarije rada će to notifikovati svim članicama Međunarodne organizacije rada. Direktor je dužan notifikovati registraciju svih ratifikacija koje mu naknadno saopšte članice Organizacije.

Članak 11.

Svaka članica koja ratifikuje ovu Konvenciju obavezuje se primenjivati odredbe članaka 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. najkasnije od 1. januara 1924. i preduzimati sve potrebne mere kako bi osigurala sprovođenje tih odredbi.

Članak 12.

Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja je ratifikovala ovu Konvenciju obavezuje se da će je primenjivati na svoje kolonije, posede i protektorate u skladu s odredbama članka 35. Statuta Međunarodne organizacije rada.

Članak 13.

Članica koja je ratifikovala ovu Konvenciju može je otkazati nakon isteka roka od deset godina od datuma kada je Konvencija stupila na snagu, izjavom koju dostavlja generalnom direktoru Međunarodne kancelarije rada radi registracije. Takav otkaz proizvodi pravni učinak godinu dana nakon datuma kada je registrovan u Međunarodnoj kancelariji rada.

Članak 14.

Kada to bude smatralo potrebnim, Upravno veće Međunarodne kancelarije rada podneće Opštoj skupštini izveštaj o primeni ove Konvencije i razmotriće potrebu uvrštavanja pitanja njene celovite ili delimične revizije na dnevni red Skupštine.

Članak 15.

Engleski i francuski tekst ove Konvencije jednako su verodostojni.